

Sygn. akt *II K 218/20*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2020r.

Sąd Rejonowy w Puławach w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Szociński Klein

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Woźniak i starszy sekretarz sądowy Emilia Krzak

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2020r.

sprawy **C. K. s. J. i E. zd. K., ur. (...) w L.**

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 23 listopada 2019r. w B., woj. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia z wnętrza niezabezpieczonego pojazdu, torby z pieniędzmi w kwocie 1.000 zł. na szkodę K. W., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 23 listopada 2019r. w B., woj. (...) kierował pod adresem K. W. groźby pozbawienia życia oraz zniszczenia mienia poprzez spalenie jego oraz jego domu, które to groźby wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

1. oskarżonego **C. K.** uznaje za winnego dokonania wszystkich zarzucanych mu czynów wyczerpujących: w pkt. I dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a w pkt. II dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to za czyn z pkt. I na mocy art. 278 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych, a za czyn z pkt. II na mocy art. 190 § 1 k.k. skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. w oparciu o art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone w pkt. 1 wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną pozbawienia wolności wymierza mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

3. zasądza i nakazuje wypłacić z sum budżetowych Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego w Puławach na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata J. K. w P. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

4. na zasadzie art. 624 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, z których poniesione wydatki przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 218/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
<i>0.1. Fakty uznane za udowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	C. K.	III. w dniu 23 listopada 2019r. w B., woj. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia z wnętrza niezabezpieczonego pojazdu, torby z pieniędzmi w kwocie 1.000 zł. na szkodę K. W., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6	

		<p>miesiący kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,</p> <p>tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p> <p>IV. w dniu 23 listopada 2019r. w B., woj. (...) kierował pod adresem K. W. groźby pozbawienia życia oraz zniszczenia mienia poprzez spalanie jego oraz jego domu, które to groźby wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,</p> <p>tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. zaparkowanie w dniu 23 listopada 2019r. przez K. W. samochodu marki D. (...) o nr rej. (...) na ul. (...) w B. i udanie się wraz z rodzicami na cmentarz z jednoczesnym pozostawieniem w niezabezpieczonym aucie torby z zawartością pieniędzy w kwocie 1.000 zł.	<p>Zeznania świadka K. W.</p> <p>Zeznania świadka S. W.</p>	<p>3-3v ujawnione na k. 162v</p> <p>7v-8 ujawnione na k. 162v</p>	
2. dokonanie przez C. K. zaboru z	Zeznania świadka K. W.	3-3v ujawnione na k. 162v	

niezabezpieczonego samochodu marki D. (...) o nr rej. (...) zaparkowanego na ul. (...) w B. torby z zawartością pieniędzy w kwocie 1.000 zł. i oddalenie się z miejsca kradzieży	Zeznania świadka S. W.	7v-8 ujawnione na k. 162v	
3. powrót K. W. do auta i ujawnienie kradzieży	Zeznania świadka K. W. Zeznania świadka S. W.	3-3v ujawnione na k. 162v 7v-8 ujawnione na k. 162v	
4. uzyskanie informacji o kierunku w którym oddaliła się osoba, która mogła być sprawcą kradzieży, ruszenie za nią w pościg przez pokrzywdzonego wraz z ojcem, ujęcie sprawcy (C. K.) i umieszczenie go w aucie pokrzywdzonego	Zeznania świadka K. W. Zeznania świadka S. W.	3-3v ujawnione na k. 162v 7v-8 ujawnione na k. 162v	
5. zwrócenie przez sprawcę kradzieży skradzionych pieniędzy w kwocie 1.000 zł. K. W. oraz wskazanie przez sprawcę kradzieży miejsca porzucenia torby i portfela w zamian za niezawiadanie policji	Zeznania świadka K. W. Zeznania świadka S. W.	3-3v ujawnione na k. 162v 7v-8 ujawnione na k. 162v	
6. przyjazd do miejsca zamieszkania pokrzywdzonego i zawiadomienie policji	Zeznania świadka K. W. Zeznania świadka S. W.	3-3v ujawnione na k. 162v 7v-8 ujawnione na k. 162v	
7. wypowiedanie przez C. K. pod adresem K. W. gróźb pozbawienia życia i zniszczenia mienia za zawiadomienie policji poprzez spalenie jego oraz jego domu	Zeznania świadka K. W. Zeznania świadka S. W.	3-3v ujawnione na k. 162v 7v-8 ujawnione na k. 162v	

<p>8. wzbudzenie w pokrzywdzonym uzasadnionej obawy, że wypowiedane pod jego adresem groźby zostaną spełnione z uwagi na fakt, iż C. K. znał miejsce zamieszkania pokrzywdzonego</p>	<p>Zeznania świadka K. W.</p>	<p>3-3v ujawnione na k. 162v</p>	
<p>9. przyjazd policji i zatrzymanie C. K.</p>	<p>Zeznania świadka K. W. Zeznania świadka S. W. Zeznania świadka M. S. (1)</p>	<p>3-3v ujawnione na k. 162v 7v-8 ujawnione na k. 162v 11v-12 ujawnione na k. 162v</p>	
<p>10. uprzednia wielokrotna karalność C. K.</p>	<p>Dane o karalności</p>	<p>17 i nast.</p>	
<p>11. odbywanie przez C. K. w okresie od 31 grudnia 2016r. do 27 sierpnia 2019r. kary łącznej 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie z dnia 25 maja 2016r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt IX K 4/14 za przestępstwa z art. 278 §1 k.k. i inne utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 4 listopada 2016r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt V Ka 1116/16</p>	<p>Dane o karalności Wyrok Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie z dnia 25 maja 2016r. wydany w sprawie o sygnaturze akt IX K 4/14 wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 4 listopada 2016r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt V Ka 1116/16 obliczenie kary</p>	<p>17 i nast. 143 i nast. 148 149</p>	
<p>12. fakt leczenia psychiatrycznego oskarżonego i pozostawanie powyższego bez wpływu na stan zdrowia psychicznego</p>	<p>Dokumentacja medyczna oskarżonego Opinia sądowo-psychiatryczna</p>	<p>40,42-46, 50-54, 66-68,78-80 107 i nast.</p>	

oskarżonego w chwili dopuszczania się przez niego zarzucanych mu czynów i jego zdolność do ponoszenia odpowiedzialności karnej			
o.1. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	C. K.	<p>I.w dniu 23 listopada 2019r. w B., woj. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia z wnętrza niezabezpieczonego pojazdu, torby z pieniędzmi w kwocie 1.000 zł. na szkodę K. W., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,</p> <p>tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p> <p>II.w dniu 23 listopada 2019r. w B., woj. (...) kierował pod adresem K. W. groźby pozbawienia życia oraz zniszczenia mienia poprzez spalenie jego oraz jego domu, które to groźby wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6</p>	

		miesiący kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. fakt pobicia oskarżonego C. K. przez pokrzywdzonego K. W. i jego Ojca po zatrzymaniu przez nich oskarżonego	Częściowe wyjaśnienia oskarżonego C. K. k.25 i 34	k.25 i 34	
2. OCena DOWOdów			
o.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1-9	Zeznania świadka K. W.	Zeznania te są spójne, logiczne i konsekwentne. Nadto, świadek będąc jednocześnie osobą pokrzywdzoną nie stara się za wszelką cenę obciążyć w swoich wypowiedziach oskarżonego, przyznaje okoliczności dla niego korzystne, z których na pierwszy plan wysuwa się twierdzenie, iż oskarżony zwrócił mu skradzione pieniądze oraz wskazał miejsce porzucenia torby i portfela w których były, jak też twierdzenie o pozostawieniu torby wraz z zawartością w niezamkniętym pojeździe.	

		<p>W ocenie Sądu świadczy to o tym, iż świadek ten zeznając podaje tylko te okoliczności, które zaobserwował lub w których uczestniczył. Ponadto jego zeznania znajdują potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym, w tym zeznaniach świadka M. S. (1), S. W. czy też dowodach z dokumentów, jak choćby protokół zatrzymania osoby.</p> <p>Finalnie nie zaprzeczył im również sam oskarżony, który od początku przyznawał się do dokonania pierwszego z zarzucanych mu czynów, a finalnie przyznał się do dokonania obu – vide k. 88v ujawnione na k. 162v.</p> <p>Z tych względów brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania złożonych przez świadka zeznań.</p>	
1-9	Zeznania świadka S. W.	<p>Zeznania te są spójne, logiczne i konsekwentne. Nadto, świadek ten, podobnie, jak K. W. nie stara się za wszelką cenę obciążyć w swoich wypowiedziach oskarżonego, przyznaje okoliczności dla niego korzystne, z których na pierwszy plan wysuwa się twierdzenie, iż oskarżony zwrócił pokrzywdzonemu skradzione pieniądze oraz wskazał miejsce porzucenia torby i portfela w których były.</p>	

		<p>W ocenie Sądu świadczy to o tym, iż świadek ten zeznając podaje tylko te okoliczności, które zaobserwował lub w których uczestniczył. Ponadto jego zeznania znajdują potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym, w tym zeznaniach świadka M. S. (1), K. W., czy też dowodach z dokumentów, jak choćby protokół zatrzymania osoby.</p> <p>Finalnie nie zaprzeczył im również sam oskarżony, który od początku przyznawał się do dokonania pierwszego z zarzucanych mu czynów, a finalnie przyznał się do dokonania obu – vide k. 88v ujawnione na k. 162v.</p> <p>Z tych względów brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania złożonych przez świadka zeznań.</p>	
9	<p>Zeznania świadka M. S. (1)</p>	<p>Sąd dał wiarę złożonym zeznaniom. Wskazać należy, iż zeznania świadka, to w istocie relacja z wykonywanych przezeń czynności służbowych. Świadek był ich uczestnikiem na skutek całkowitego przypadku – ułożonego wcześniej grafika służb. Jest on osobą obcą zarówno dla oskarżonego, jak i dla pokrzywdzonego. Brak jest więc jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że miałby on składać nie</p>	

		<p>polegające na prawdzie zeznania na korzyść którejkolwiek ze stron. Ponadto zeznania te znajdują potwierdzenie w zeznaniach pozostałych świadków, dowodach z dokumentów, jak protokół zatrzymania osoby.</p> <p>Finalnie nie zaprzeczył im również sam oskarżony, który od początku przyznawał się do dokonania pierwszego z zarzucanych mu czynów, a finalnie przyznał się do dokonania obu – vide k. 88v ujawnione na k. 162v.</p> <p>Z tych względów brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania złożonych przez świadka zeznań.</p>	
10, 11	Dane o karalności	<p>Dokument ten został wygenerowany na podstawie danych zgromadzonych w krajowym rejestrze karnym. Nie był w toku postępowania kwestionowany przez którąkolwiek ze stron. Brak jest również jakichkolwiek podstaw do wysuwania twierdzeń, iż został on zmanipulowany lub sporządzony w oparciu o niekompletne, bądź nieprawdziwe dane.</p>	
11	Wyrok Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie z dnia 25 maja 2016r. wydany w sprawie o sygnaturze akt IX K 4/14	<p>Dowód ten został sporządzony przez organ do tego uprawniony w ramach przyznanych kompetencji służbowych. Brak jest jakichkolwiek podstaw do</p>	

		<p>kwestionowania jego i treści w nim zawartych. Nie był on również kwestionowany w toku prowadzonego postępowania przez żadną ze stron.</p>	
11	<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 4 listopada 2016r. wydany w sprawie o sygnaturze akt V Ka 1116/16</p>	<p>Dowód ten został sporządzony przez organ do tego uprawniony w ramach przyznanych kompetencji służbowych. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania jego i treści w nim zawartych. Nie był on również kwestionowany w toku prowadzonego postępowania przez żadną ze stron.</p>	
11	<p>Obliczenie kary</p>	<p>Dowód ten został sporządzony przez osoby do tego uprawnione w ramach przyznanych im kompetencji służbowych. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania treści w nim zawartych. Nie był on również kwestionowany w toku prowadzonego postępowania przez żadną ze stron.</p>	
12	<p>Dokumentacja medyczna oskarżonego</p>	<p>Dokumenty te zostały sporządzone przez osoby posiadające do tego niezbędną wiedzę w ramach wykonywania zawodu. Brak jest jakichkolwiek powodów do tego, aby je kwestionować. Nie czyniły</p>	

		to także strony postępowania.	
12	Opinia sądowo-psychiatryczna	Opinia ta została sporządzona w sposób rzetelny, konkretny i jest pełna, jasna i zrozumiała. Podobnie, jak i inne dowody w sprawie, ona również nie była kwestionowana przez żadną ze stron.	
o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
7	Częściowe wyjaśnienia oskarżonego C. K. złożone na k.25 i 34	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tej części w jakiej nie przyznaje się on do dokonania zarzucanego mu czynu z pkt 2 części wstępnej wyroku i neguje fakt grożenia pokrzywdzonemu, a nadto twierdzi, że podczas jego zatrzymania przez pokrzywdzonego i jego ojca został przez nich pobity.</p> <p>Przed wszystkim powodem takiej decyzji sądu jest to, iż sam oskarżony ostatecznie przyznając się do dokonania obu zarzucanych mu czynów (k.88v) potwierdził pośrednio to, że składane</p>	

przezeń wcześniej wyjaśnienia nie polegają na prawdzie. Tym samym nie ma potrzeby głębszego wskazywania powodów odmówienia ich wiary przez Sąd.

Należy jedynie wskazać, że za tym, aby odmówić wiary wskazanemu fragmentowi wyjaśnień oskarżonego, przemawiają również uznane za w pełni wiarygodne zeznania przesłuchanych w sprawie osób, oraz zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. Zaskakującym bowiem byłoby zachowanie osób z pewnością zaskoczonych sytuacją w jakiej się znaleźli polegające na biciu zatrzymanego mężczyzny i to w sytuacji w której, jak wynika to ze złożonych zeznań, oskarżony dobrowolnie zwrócił pokrzywdzonemu skradzione pieniądze oraz wskazał miejsce ukrycia torby i portfela w których się znajdowały.

Nadto wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom oskarżonego świadek M. S. (1), który widział oskarżonego w chwilę po jego ujęciu przez pokrzywdzonego i jego ojca zeznając nie wskazał, aby zaobserwował u zatrzymanego jakiegokolwiek widoczne i świeże obrażenia. Faktu takiego nie odnotowano również w protokole zatrzymania oskarżonego.

		<p>Wszystkie powyższe fakty zestawione razem dowodzą niezbicie, iż wskazane fragmenty wyjaśnień oskarżonego nie polegają na prawdzie i stanowiły element przyjętej początkowo przez oskarżonego linii obrony, dlatego też nie zasługują na wiarę.</p> <p>Z tych względów, Sąd odmówił waloru wiarygodności wskazanemu fragmentowi wyjaśnień oskarżonego.</p>	
10, 11	<p>pozostałe znajdujące się w aktach sprawy dokumenty związane z uprzednią karalnością oskarżonego i odbywaniem przez niego kar, w tym kar pozbawienia wolności</p>	<p>Z uwagi na fakt, iż okoliczności dotyczące uprzedniej karalności oskarżonego i odbywania przez niego kary pozbawienia wolności – w zakresie istotnym dla wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie – zostały wydane w oparciu o inne – wskazane wyżej dowody, Sąd uznając pozostałe dowody dotyczące tych kwestii za wiarygodne, jednocześnie uznał, że nie ma potrzeby ustalać za ich pomocą dodatkowych faktów.</p>	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
#	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia</p>	<p>1 i 2</p>	<p>C. K.</p>

	postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Kradzież polega na zabraniu cudzej rzeczy w celu przywłaszczenia. Pod pojęciem „kradnie” rozumieć należy takie działanie sprawcy, które zmierza do zaboru danego mienia. Przez zabór należy rozumieć z kolei wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby nią władającej (właściciela, posiadacza, dzierżyciela) i przeniesienie go w sferę władztwa sprawcy zaboru. Przyjmuje się, że władztwo jest faktycznym stosunkiem człowieka do mienia, posiada je więc ten, kto faktycznie rzecz ma w swojej dyspozycji, niezależnie od podstawy prawnej tego stanu [por. J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks karny, Komentarz, s. 468].</p> <p>Przedmiotem wykonawczym kradzieży jest rzecz ruchoma, mająca wartość ekonomiczną, która musi być cudza, tzn. powinna ona stanowić czyjąś własność i znajdować się w czyimś posiadaniu, a zatem być rzeczą do której przestępca nie ma żadnego prawa, a więc być „rzeczą cudzą”.</p> <p>Jeżeli chodzi o pojęcie rzeczy, to należy</p>			

zastosować tu definicję przyjętą w kodeksie cywilnym. Art. 45 k.c. stanowi, iż rzeczą jest samoistny, wyodrębniony z przyrody przedmiot materialny. Rzeczą podlegającą kradzieży jest zawsze rzecz mającą określoną wartość ekonomiczną.

Rozszerzenie zakresu pojęcia „rzecz ruchoma” dokonane zostało w prawie karnym poprzez art. 115 § 9 k.k., który stanowi, iż rzeczą ruchomą jest także polski albo obcy pieniądz, albo inny środek płatniczy oraz dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniędzy albo zawierający obowiązek wypłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach albo stwierdzenie uczestnictwa w spółce.

Do postawienia zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. koniecznym jest nadto, aby sprawca działał w celu przywłaszczenia, przestępstwo to jest bowiem przestępstwem kierunkowym.

Stwierdzenie, iż zabór ma być dokonany w celu przywłaszczenia oznacza, iż sprawca musi działać z zamiarem włączenia rzeczy do swojego majątku i postępowania z nią jak właściciel. Z kolei przez zabór rozumieć należy bezprawne wyjęcie danej rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią

władającej i objęcie jej we władanie przez sprawcę bez żadnej podstawy prawnej.

Przestępstwo to jest przestępstwem materialnym musi więc nastąpić tutaj skutek w postaci zawładnięcia rzeczą przez sprawcę (por. OSNPG 1985, z.8, poz. 110).

W ocenie Sądu przytoczone okoliczności pozwalają uznać, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia czynu i dokonał kradzieży torby z zawartością pieniędzy w kwocie 1.000 zł., czyniąc swym działaniem straty w tej wysokości na szkodę K. W., a przypisany mu w pkt. 1 czyn wyczerpuje dyspozycję art. 278 § 1 k.k. Oskarżony dokonał bowiem zaboru pieniędzy stanowiących własność innej osoby zabierając je z zaparkowanego pojazdu należącego do pokrzywdzonego wykorzystując jego nieuwagę i tym samym pozbawiając go władztwa nad nimi, czyli posiadania ich. Włączył je również do swojego majątku i rozporządzał nimi jak właściciel (o czym dobitnie świadczy fakt, iż oddalił się z nimi, przełożył je do swojego ubioru, połączył z pozostałymi posiadanymi przez siebie środkami finansowymi i wyrzucił przedmiot w którym się

znajdowały, gdy były w posiadaniu ich właściciela, a więc działał w celu ich przywłaszczenia. W świetle przytoczonego przepisu art. 115 § 9 k.k. nie może budzić wątpliwości fakt, iż wskazane wyżej rzeczy są rzeczami ruchomymi sui generis. Ich wartość bowiem wynika, ze szczególnego statusu nadanego im przez Państwo. Oskarżony musiał zdawać sobie również sprawę, iż rzeczy te są rzeczami cudzymi i że nie ma on do nich żadnych praw. Należały one bowiem do K. W..

Do znamion strony podmiotowej kradzieży należy umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego, zabarwionego chęcią przywłaszczenia przedmiotu zaboru i będącego wyrazem świadomej realizacji przez sprawcę znamion strony przedmiotowej (wyrok SN z dnia 9 września 1996 r., III KKN 58/96, OSNKW 1996, nr 11-12, poz. 81; por. też A. Marek, E. Pływaczewski, A. Peczeniuk, Kradzież i paserstwo mienia prywatnego, s. 135 i nast.).

W ocenie Sądu oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim nacechowanym chęcią przywłaszczenia przedmiotu zaboru (teczki z zawartością pieniędzy).

Oskarżony bowiem musiał wiedzieć, iż rzecz ta (pieniądze) nie jest jego własnością i że nie ma do niej żadnych praw. Musiał zdawać sobie również sprawę z tego, iż obowiązujące normy prawa, jak też powszechnie funkcjonujące normy moralne i religijne zabraniają kraść. Wniosek ten jest tym bardziej logiczny, jeżeli uwzględni się fakt, iż osoba ta była wielokrotnie karana właśnie za kradzieże. Oskarżony miał również obiektywną możliwość zachowania się zgodnego z prawem i niepopelnienia przypisanego mu przestępstwa, a mimo tego nie zachował się tak właśnie, lecz zdecydował się na kradzież, co w ocenie Sądu jednoznacznie wskazuje, iż działał on z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał go za winnego dokonania zarzucanego mu czynu polegającego na kradzieży pieniędzy na szkodę K. W..

W tym samym pierwszym punkcie wyroku, Sąd uznał również winę oskarżonego w zakresie czynu z pkt. 2 części wstępnej wyroku, czyli przestępstwa określonego w art. 190 § 1 k.k.

Czynność sprawcza przestępstwa określonego

w art. 190 § 1 k.k. polega na wypowiedzianiu przez sprawcę pod adresem pokrzywdzonego gróźb karalnych, przy czym do odpowiedzialności karnej sprawcy koniecznym jest, aby wypowiedziana groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, iż zostanie spełniona. Groźbę stanowi zatem zapowiedź spowodowania, wobec jej adresata, określonej dolegliwości, jeśli jej nastąpienie zależy od osoby ją zapowiadającej. W tym przypadku jest to zapowiedź popełnienia przestępstwa na szkodę adresata w postaci zabójstwa i pobicia.

Dla bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. nie ma znaczenia, czy grożący zapowiada, iż przestępstwa dokona sam, czy też zrobi to za niego inna osoba, jeśli grożący ma bezpośredni wpływ na jej działania. Ważne jest jedynie wzbudzenie w ofierze strachu i obawy, a więc podjęcie działań z pobudek nieprzyjaznych. W przypadku niespełnienia tych warunków, mieć będziemy bowiem do czynienia jedynie z niekaralnym ostrzeżeniem. Bez znaczenia dla bytu określonego przestępstwa jest natomiast forma wyartykułowania groźby. Może być ona wyrażona nie tylko słownie, lecz

przez każde zachowanie się sprawcy, jeśli w sposób nie budzący wątpliwości uzewnętrznia ono groźbę popełnienia przestępstwa (patrz wyrok SN z dnia 24 sierpnia 1987 r. I KR 225/87, OSNKW 1988, nr 3-4, poz. 21). Może to być więc pismo, gest, wyraz twarzy i każde inne zachowanie, które w sposób ewidentny i zrozumiały dla pokrzywdzonego wyraża swoją treść intelektualną.

Nie ma również znaczenia, czy sprawca wypowiada groźbę sam, czy też czyni to za pośrednictwem innej osoby. Warunkiem koniecznym jest jedynie by dotarła ona do pokrzywdzonego.

Dla oceny czynu z art. 190 k.k. nie jest istotne to w jakim celu sprawca wyraża groźby, ale czy groźby jego istotnie wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będą spełnione (nie publ. wyrok z dnia 27 kwietnia 1990 r., IV KR 69/90). Groźba może być skierowana bezpośrednio do pokrzywdzonego, jak również do osoby trzeciej z zamiarem przekazania jej ofierze. Nie jest istotne to, w jakim celu sprawca wyraża groźby, ale czy groźby jego wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będą spełnione. Dla bytu przestępstwa, określonego w art. 190 k.k. nie jest też konieczne stwierdzenie

obiektywnego
niebezpieczeństwa
realizacji groźby, a
wystarczy by wzbudzała
u zagrożonego obawę
jej wykonania (nie publ.
wyrok SN z dnia
10 maja 1972 r.,
I KR 74/72). Ważny
jest jedynie subiektywny
odbiór tej groźby u
pokrzywdzonego, tj. to,
czy faktycznie wzbudziła
ona u niego obawę
spełnienia, tj. wywołała
uczucie strachu lub
zagrożenia. Subiektywny
odbiór ma dla zaistnienia
przestępstwa znaczenie
zasadnicze, jednak nie
wystarczające. Obawa ta
musi być ponadto
uzasadniona, a więc
do jej oceny niezbędne
będzie włączenie także
i czynnika obiektywnego.
Zgodnie z jednolitym
stanowiskiem literatury
(por. J. Marakrewicz,
Kodeks Karny...; podobnie
O. Górniok, (w: ...)
System prawa karnego,
czy A. Zoll (praca
zbiorowa) Kodeks karny...
t. II) obawę uznać
można za uzasadnioną,
jeśli przeciętny człowiek
o podobnych do ofiary
cechach osobowości,
psychiki, intelektu i
umysłowości, w
analogicznych warunkach
wedle wszelkiego
prawdopodobieństwa
uznałby tę groźbę za
realną i wzbudzającą
obawę. Powyższe wynika
z faktu, iż indywidualnym
przedmiotem ochrony
art. 190 § 1 k.k.

jest wolność psychiczna człowieka, tj. wolność od spowodowanego działaniami innych ludzi uczucia strachu lub zagrożenia powodującego „dyskomfort” psychiczny i obniżającego standard jego życia psychicznego.

Przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. ma charakter materialny. Jest dokonane w momencie, w którym u adresata groźby powstaje uzasadniona obawa jej spełnienia (a nie w momencie wypowiedzenia groźby).

W świetle powyższych rozważań Sąd Rejonowy uznał, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Groził on bowiem popełnieniem na szkodę K. W. przestępstwa, a mianowicie przestępstwa zabójstwa i przestępstwa zniszczenia mienia. W niniejszej sprawie spełniona została również druga wskazana w art. 190 § 1 k.k. przesłanka. Wypowiedziana przez oskarżonego groźba wzbudziła bowiem w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Zważyć należy, iż po pierwsze oskarżony dysponował danymi pozwalającymi na realizację wypowiedzianej groźby. Znał on bowiem miejsce zamieszkania Pokrzywdzonego. Po drugie nie można również tracić z pola widzenia

faktu, iż oskarżony zanim wypowiedział groźby pod adresem pokrzywdzonego to już dopuścił się na jego szkodę przestępstwa, co jeszcze dodatkowo powiększyło u niego stan uzasadnionej obawy, iż oskarżony zrealizuje wypowiedziane groźby w całości. Uzmysłowiło bowiem pokrzywdzonemu, że oskarżony jest zdolny do wejścia w kolejny konflikt z prawem.

Przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. ma charakter umyślny. Jednakże ponieważ znamię czasownikowe „grozi” nie implikuje samo przez się celowości działania, zamiar ewentualny nie jest tu wykluczony (choć będzie raczej wyjątkiem). Jednakże w ocenie Sądu oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Musiał on bowiem, jako osoba wychowana w kręgu kultury europejskiej, mieć świadomość, iż wypowiedzianie gróźb pod adresem innych osób jest niedopuszczalne, a groźenie innym popełnieniem na ich szkodę przestępstwa, samo w sobie jest przestępstwem. Pomimo tego „mając pełną możliwość zachowania się zgodnie z prawem, zdecydował się on jednak wypowiedzieć groźby. Mając na względzie

<p>powyższe Sąd Rejonowy uznał oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu czynu.</p> <p>Mając na względzie powyższe Sąd uznał go za winnego dokonania obu zarzucanych mu we wskazanych punktach czynów, tym samym uznając go za winnego dokonania wszystkich zarzucanych mu czynów.</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
C. K.	1 i 2	1 i 2	<p>Sąd uznał, iż adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu będzie wymierzona za czyn z pkt. 1 kara czterech miesięcy pozbawienia wolności i grzywna w wysokości 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł., a za czyn z pkt. 2. kara czterech miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Jako okoliczności obciążające uznał znaczną społeczną szkodliwość ich czynów polegającą na tym, iż czyny, których się dopuścili godzą w podstawowe, konstytucyjnie zagwarantowane każdemu obywatelowi Rzeczypospolitej Polskiej prawo do bezpieczeństwa życia i zdrowia oraz nienaruszalności własności. Nadto do okoliczności obciążających</p>

Sąd zaliczył uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, fakt, iż oskarżony jest osobą skazywaną za liczne przestępstwa przeciwko mieniu, co świadczy o tym, iż jest on sprawcą niepoprawnym. Do okoliczności obciążających, Sąd zaliczył również to, iż działał on z niskich pobudek – z chęci zysku.

Za okoliczność obciążającą uznać również należało determinację z jaką działał, przejawiającą się w tym, iż podejmował on próbę odwiedzenia pokrzywdzonego od oddania go w ręce policji i nie zawahał się w tym celu posunąć się do wypowiedania pod adresem pokrzywdzonego gróźb karalnych. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał również fakt, iż przypisanych im przestępstw dopuścił się w zaledwie niecałe trzy miesiące, jakie upłynęły od momentu opuszczenia przez niego zakładu karnego, w którym odbywał karę prawie 3 lat pozbawienia wolności za przestępstwa przeciwko mieniu / 27 sierpnia 2019r. – 23 listopada 2019r./.

Za okoliczność obciążającą Sąd uznał również to, że oskarżony w swych działaniach grożąc pokrzywdzonemu popełnieniem na jego

szkodę ciężkich przestępstw to nie dość, że groził mu pozbawieniem życia i spaleniem domu, to jednocześnie groźbę tę wzmocnił precyzując, że pozbawienie pokrzywdzonego życia nastąpi poprzez spalenie jego samego, co wskazuje na niespotykane wyrachowanie oskarżonego z jednej strony i zupełny brak przez niego poszanowania dla tak ważnych dla drugiej osoby spraw, jak jej życie, zdrowie, majątek oraz bezpieczeństwo i wolność od bólu i cierpienia.

Okolicznością obciążającą jest również fakt stale rosnącej na terenie kognicji tutejszego Sądu liczby tego typu przestępstw, co uzasadnia surowszą reakcję karną.

Powyższe okoliczności wskazują, że jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności (dobrodziejstwo warunkowego jej zawieszenia wyklucza w niniejszej sprawie art. 69 § 1 k.k.) będzie karą adekwatną do stopnia zawinienia sprawcy. Oskarżony bowiem okazał się osobą o wysokim stopniu demoralizacji, o czym świadczą wskazane wyżej okoliczności. Mimo wcześniejszych kontaktów z wymiarem sprawiedliwości, nie tylko nie zmienił on swego

postępowania, ale co więcej popełnił kolejne przestępstwa wykazując się przy tym determinacją i nieustępliwością. Z tych więc powodów, Sąd uznał, że jedynie odbycie kary pozbawienia wolności, może spowodować zmianę jego postawy.

Dodatkowo Sąd uznał, że za czyn z pkt. 1 należało orzec obok kary pozbawienia wolności również karę grzywny. Zdaniem Sądu orzeczenie kary grzywny wpłynie bowiem pozytywnie na oskarżonego i uświadomi mu konieczność poszanowania cudzej własności i wyrobi w nim przekonania o nieopłacalności podejmowania analogicznych działań w przyszłości.

Jako okoliczności łagodzące Sąd zaliczył fakt finalnie przyznania się do dokonania obu zarzucanych mu czynów, współpracę z pokrzywdzonym po ujęciu go przez niego oraz w miarę pozytywną opinię z ZK w C. – k. 122 i nast.

Powyższe okoliczności – z uwagi na argumenty przedstawione wyżej – mogą mieć jednak wpływ tylko na wysokość orzeczonej kary. Pomimo tego, że w niniejszej sprawie przewaga jest po stronie okoliczności obciążających, Sąd

uwzględniając takie okoliczności, jak stosunkowo niewielka wysokość szkody, współpraca z pokrzywdzonym, spokojne zachowanie po przyjeździe policji uznał, że nie ma potrzeby wymierzać mu jednostkowych kar pozbawienia wolności w wymiarze dużo wyższym, niż minimalny okres przewidziany przez ustawodawcę. Dlatego też, Sąd będąc władnym wymierzyć oskarżonemu nawet kilkuletnie kary pozbawienia wolności, wymierzył mu karę jednostkową w rozmiarze po cztery miesiące pozbawienia wolności, czyli niewiele wyższe, niż minimalne wymiary kar przewidziane przez ustawodawcę, co sprawia, iż są to kary nie tylko adekwatne do stopnia zawinienia, a wręcz noszące znamiona kar łagodnej, tym bardziej, jeżeli uwzględni się fakt, iż oskarżony odpowiadał w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k.. Pomimo tego, jednak, zdaniem Sądu będą one wystarczające dla powstrzymania oskarżonego przed dalszymi zachowaniami niezgodnymi z prawem.

Działając w oparciu o art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., Sąd wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną

			<p>pozbawienia wolności orzekł karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Zdaniem Sądu kara łączna w takiej wysokości z jednej strony spełni cele prewencji szczególnej, da bowiem oskarżonemu czas na przemyślenie własnego postępowania i prezentowanych postaw społecznych, z drugiej zaś strony spełni również cele prewencji ogólnej i da innym osobom wyraźny sygnał, iż takie działania polegające na pozbawianiu własności obywateli i grożenie im popełnieniem na ich szkodę innych poważnych przestępstw, nie będzie przez organy Państwa traktowane pobłażliwie.</p>
5. ^{1Inne} ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
C. K.	3	1-2	Jako, że oskarżony w niniejszym postępowaniu był reprezentowany przez obrońcę wyznaczonego z urzędu, a koszty wykonanej z pełnym zaangażowaniem obrony nie zostały w żadnej części pokryte przez oskarżonego, Sąd przyznał Kancelarii Adwokackiej adw. J. K. w P. kwotę 516,60 zł. brutto tytułem wynagrodzenia

		za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu.
1.6. inne zagadnienia		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>Art. 64 § 1 k.k. stanowi, iż jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.</p> <p>Jak wynika z danych o karalności oskarżonego, a konkretnie z odpisu wyroku Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie z dnia 25 maja 2016r. wydanego w sprawie o sygnaturze akt IX K</p>		

4/14 (utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 4 listopada 2016r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt V Ka 1116/16), oskarżony w okresie od 31 grudnia 2016r. do 27 sierpnia 2019r. odbywał karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i inne.

Powyższe oznacza, że w realiach niniejszej sprawy spełnione zostały wszystkie przesłanki, o jakich mowa w przytoczonym wyżej artykule co z kolei obligowało Sąd do uznania, że oskarżony zarzucanych mu czynów dopuścił się w warunkach określonych w tymże przepisie.

7. KOszyty procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

4

Orzeczenie o kosztach uzasadnione jest treścią art. 624 k.p.k. Artykuł ten stanowi, że Sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe

ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie została spełniona przesłanka zawarta w przytoczonym artykule. Oskarżony przebywał w warunkach izolacji, nie posiada żadnego majątku, ani nie osiąga dochodów.

6. 1Podpis